

f. A., var det for „Rigdommen af det Materiale, han i sit Foredrag har givet Ministeriet“ (Hør.) Hvad det egentlige Indhold af hans forskjelligartede Hensyn angaaer, skal jeg for mit Vedkommende kun erklære mig enig med den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds deri, at man efter de nuværende foreliggende Forhold neppe let kan vente mindre end en Fjerdedeel Medlemmer ind i denne Forsamling, der ei vilde kunne overtales til et at modsatte sig Ophævelsen af Kongelovens Arvesfølge. (Stemmer: Dvertales!) Ja, overtales. Derimod maa jeg være uenig med den ærede Folkethingsmand, naar han udtalte sig, som om Stillingen for Valgerne blev een og den samme, hvis Rigsdagen nu bliver opløst; jeg troer, at den dog virkelig blev noget forskjellig; den blev ikke alene forskjellig deri, at man nu har hørt den nævnte ærede Folkethingsmand og mange andre Medlemmer af Rigsdagen sige, at de ikke have fundet nogen Nødvendighed i selve Londonertractaten; men den blev ogsaa forskjellig med Hensyn til de Actstykker, som have været meddeelte denne Forsamling, men som, jeg veed ikke hvorfor, ikke ere meddeelte Folket. Der var kun een eneste af de Mænd, der stillede sig ved de sidste Valg, som kjendte disse Actstykker; det var Indenrigsministeren; han erklærede nemlig dengang, at „der foreligger indtrængende Noter fra Stormagterne om, at Tractaten er forstaaet som Budskabet“. Men nu have vi hørt høitagtede Mænd i denne Forsamling, vi have hørt Mænd, som ikke have knyttet sig til den Minoritet, hvortil jeg har sluttet mig, fremsatte ligesaa stærke Udtalelser i modsat Retning, en Modsigelse, paa hvilken jeg tidligere har tilladt mig at gjøre denne Forsamling opmærksom, idet det for mit eget Vedkommende vistnok ogsaa er mig uforklarligt, hvorledes man i tvende, saa aldeles i Almindelighed holdte, Skrivelser, og under de fire andre Magters absolute Tausshed, kan driste sig til saaledes at indstaae for hele Udlandets Mening. Derfor blev virkelig Stillingen for oplyste Valgere paa en vis Maade endnu mere fortvølet, end efter Kundgjørelsen af 28de Januar f. A., der ved Valgene fremskaldte saa curieuse Udtalelser om Sagen, der havde været for Østerrigerne, og om

Nødvendigheden, hvilken mangfoldige Blade havde paataget sig at bevidne. Nu vilde Valgernes Stilling blive endnu mere besynderlig end dengang, da man — ligesom indtil nu — havde formeent dem Afgang til de Intet begrundende Actstykker.

Jeg skal dernæst bemærke, at jeg troer, at den Betragtningssaaade, som jeg tidligere har søgt at fastholde om vor egentlige Opgave, idethele er grundet (Nei!), den nemlig, at vi her nærmest staae som Deeltagere i Lovgivningen (Ja!); jeg beder de afbrydende Herrer, der endnu synes at nære en modsat Formening, at lægge Mærke til den Kjendsgjerning, der saa stærkt blev urgeret af Folkethingsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds, at vi nu ikke have en bestemt parlamentarisk Regjerung. Jeg har i den Henseende tidligere tilladt mig at henvise til den Udtalelse, der i Anledning af Kundgjørelsen af 28de Januar gjordes af den ærede Premierminister i Landstinget, hvor han netop beder Medlemmerne af Rigsdagen ikke at tage Hensyn til de øieblikkelige Forhold, men at see paa, hvad der er Opgaven for Lovgivningen, hvad der for Fremtiden er det Bedste; han henviste Rigsdagen fra Beslymring for Ministeriets Holdning til Omsorg for Lovgivningen, som Opgave for dens egentlige Virksomhed. Nu har jeg alligevel hørt Mange, og ogsaa idag den ærede 3die Landstingsmand for 10de Kreds (Lüttichau), sige, at man dog ogsaa i denne Henseende væsentligt skulde henholde sig til Ministrene; men jeg maa gjentage det, en Rigsdagsmands og en Ministers Stilling er forskjellig (Ja!). Jeg maa atter i den Henseende tillade mig at hente et Exempel fra den ærede Premierminister. Den ærede Premierminister har engang været Rigsdagsmand; den ærede Premierminister har som Rigsdagsmand siddet i denne Sal; jeg har havt den Ære, i flere vigtige Spørgsmaal, at stemme paa samme Maade som den ærede Premierminister; den ærede Premierminister stemte dengang, ligesom jeg, i flere vigtige Spørgsmaal, efterat det daværende Ministerium havde udtalt sig modsat, og jeg kan tilføie, at den ærede Premierminister endog som Rigsdagsmand stemte meget afgjørende mod Bestemmelser i den samme Lov, som han selv havde